

[Justitsministeren.]

rørende, hvor det for dem er en Livssag at faa undersøgt de likvideredes Stilling for muligvis at faa godtgjort, at de ikke har været Forrædere. Jeg kan ikke sige andet, end at jeg ser med stor Sympati paa enhver Foranstaltning, der kan tjene til at støtte disse Ønsker hos de Paarørende. Det er jo givet, at dette at have en Søn, en Ægtefælle eller lignende, som er likvideret som Stikker, maa indebære en uhyre Sorg, og at det maa være af stor Vigtighed, hvis man mener, det er sket ved en Fejltagelse, at faa ens nærmestes Minde rensat.

Jeg er enig med Udvalget i, at man vel nok maa gaa ud fra, at Nedsættelsen til 2 Aar i det væsentlige vil svare til den nuværende Domspraksis: men i øvrigt maa vi naturligvis overlade dette til Domstolenes Vurdering af Loven, saaledes som den nu er blevet, idet det er vanskeligt at sige noget bestemt om dette. Det maa Domstolene jo afgøre.

Hvad Amnesti angaar, skal jeg tage de Bemærkninger, der er fremført i Betænkningen og over for mig her i Tinget i Dag, til Efterretning. Jeg kan dog ikke nægte mig selv lige at udtale, at jeg synes, der er nogen Inkonsekvens i manges Stilling over for dette Spørgsmaal. Jeg har forelagt i Folketinget et Lovforslag, der undtog en Række mindre Forseelser fra overhovedet at blive straffet. Folketingets Flertal har sagt: disse mindre Forseelser skal straffes, og i samme Øjeblik, som man har sagt dette, opfordrer man mig til at overveje, om man ikke kan give Amnesti, altsaa ogsaa give Amnesti til alle dem, som endnu ikke er straffet, og som man vil have straffet. Jeg kan ikke rigtig se Logikken i dette, men jeg maa se bort fra Logikken og se bagom til den gode Mening, der sikkert dikterer disse Ønsker, og denne gode Mening skal jeg tage i Betragtning. Men jeg mener, at naar nu Rigsdagen gennem 5 Maanedes har behandlet dette Lovforslag og igen har slaaet fast, hvem der skal straffes, saa maa vi først være færdige med Dommene, og derefter kan vi saa gaa over til Spørgsmaalet om Amnesti.

Jeg takker som sagt for den grundige Behandling af Lovforslaget og anbefaler de foreliggende Ændringsforslag til Vedtagelse.

Ordføreren (Lannung): Jeg vil takke den højtærede Justitsminister for hans Udtalelser. Jeg vil specielt have Lov at gøre opmærksom paa med Hensyn til Amnestispørgsmaalet, at Udvalgets Konklusion, som man ikke synes helt at have lagt Mærke til, gik ud paa at henstille til Justitsministe-

ren at overveje Spørgsmaalet og eventuelt forberede Udstedelsen af Amnesti i et nærmere afgrænset Omfang, naar Tiden dertil maa skønnes at være inde, og jeg gjorde netop opmærksom paa, at det var udtrykt paa denne Maade først og fremmest under Hensyn til den Holdning, der fra flere Sider var indtaget over for Spørgsmaalet, navnlig over for den højtærede Justitsministers oprindelige Forslag. Men det, man dog med Rette kan bede Justitsministeren om, forekommer det mig, naar man har denne Interesse for Spørgsmaalet om Amnesti, som anerkendes fra alle Sider her i Landstinget, er, at man forbereder Sagen saa meget som muligt, tilrettelægger alt, hvad der kan tilrettelægges, med Henblik paa Amnesti paa det rette Tidspunkt, saa at man, naar den Dag maatte være inde, hvor der baade det ene og det andet Sted er den rette Holdning og den rette Stemning derfor, er ved Vejs Ende med Forberedelserne.

Steincke: Jeg føler Grund til at takke den højtærede Justitsminister for hans Udtalelser rettet til mig med Hensyn til Spørgsmaalet om Stikkerlikvidationer. Disse Udtalelser var jo saa velvillige, at jeg ikke finder nogen Grund til at fordybe mig i den gældende Praksis eller den Maade, den er opstaaet paa, men kun udtaler det Haab, at den højtærede Justitsministers Ønske om at følge den Fremgangsmaade eller naa til det Resultat, som jeg anbefalede, hurtigst muligt maa komme for Dagens Lys, saa at den Misstemning, der i Øjeblikket er, maa blive hævet.

Det ærede Medlem Hr. Rytter gentog jo nu sine tidligere udførlige Angreb paa den fhv. Justitsminister, og den nuværende Justitsminister skyndte sig med at slaa fast, at han gik fuldkommen fri. Jeg tvivler ikke om det sidste, men med Hensyn til det første synes jeg, at jeg bør sige, at uanset at jeg ikke paa alle Omraader er uenig med det ærede Medlem Hr. Rytter, har jeg ikke fundet det rimeligt at tilslutte mig denne Argumentation til Begrundelse for Ønsket om en Overvejelse af Amnesti. Nu at komme ind paa et Forsvar for den forrige Justitsminister finder jeg heller ikke i og for sig er rimeligt, da denne har haft Adgang til at svare paa de samme Angreb flere Gange i det høje Folketing foruden her i Tinget, jeg skal i saa Henseende henvise til hans ret udførlige Udtalelser i Folketingstidenden Sp. 5359—62. Det er jo ikke nødvendigt at uddybe denne Diskussion, naar vi alle sammen er enige om det Resultat, som det ærede Medlem Hr. Rytter